

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1406/05
01.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Слободана Спасића, Љиљане Ивковић-Јовановић, Снежане Андрејевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, коју заступа пуномоћник ВВ, адвокат, ради признања права власништва, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду посл. број Гж. 1083/03 од 3.11.2004. године, у седници већа одржаној дана 1.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија тужиоца СЕ УСВАЈА, па се пресуда Окружног суда у Новом Саду посл. број Гж. 1083/03 од 3. 11. 2004. године ПРЕИНАЧУЈЕ тако што се жалба тужиоца УСВАЈА и пресуда Општинског суда у Новом Саду посл. број П. 7154/01 од 24.10.2002. године, исправљена решењем истог суда пословни број П. 7154/01 од 14.02.2003. године ПРЕИНАЧУЈЕ тако што се тужбени захтев тужиоца у целости УСВАЈА, па се утврђује да је тужилац АА стекао право власништва на $\frac{1}{2}$ дела стана.

Утврђује се да оставинску масу иза покојне ГГ чини $\frac{1}{2}$ дела предметног стана, коју наслеђују тужилац и тужена на равне делове.

Обавезује се тужена да тужиоцу изда погодну табуларну исправу на основу које ће се извршити укњижба права власништва на предметном стану, а ако то не учини онда је дужна трпети да се на темељу ове пресуде тужилац упише као власник укупно $\frac{3}{4}$ делова некретнине и то $\frac{2}{4}$ на основу брачне сутековине, а $\frac{1}{4}$ на темељу наслеђа, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Обавезује се тужена да тужиоцу, на име трошкова целог поступка, плати износ од 12.500,00 динара у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Новом Саду посл. број Гж. 1083/03 од 3.11.2004. године жалба тужиоца је одбијена, па је потврђена пресуда Општинског суда у Новом Саду посл. број П. 7154/01 од 24.10.2002. године, исправљена решењем истог суда посл. број П. 7154/01 од 14.02.2003. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд утврди да је тужилац стекао право власништва на $\frac{1}{2}$ дела двособног стана, те да суд утврди да оставинску масу иза покојне ГГ чини $\frac{1}{2}$ дела предметног стана, а не цео стан, коју наслеђују тужилац и тужена на равне делове, те да обавезе тужену да тужиоцу изда погодну табуларну исправу на основу које ће се извршити укњижба права власништва на предметном стану, а ако то не учини да је дужна трпети да се на темељу ове пресуде тужилац упише као власник укупно $\frac{3}{4}$ делова некретнине и то $\frac{1}{2}$ дела на основу брачне сутековине, а $\frac{1}{4}$ дела на основу наслеђа. Истом пресудом обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка плати износ од 14.000,00 динара.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег Закона о парничном поступку, ревизијски суд је нашао да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању супруга тужиоца, сада покојна ГГ била је уговорни носилац станарског права на стану. За време трајања брака иста је 1991. године закључила уговор о откупу стана и по том основу постала његов власник. Предметни стан пок. ГГ је додељен за трочлану породицу коју су у то време чинили пок. ГГ, њен супруг ДД и њихова ћерка ЋЋ, која је нестала 1974. године. Након смрти ГГ решењем о наслеђивању од 8.4.1994. године суд је утврдио да су на имовини оставиле, коју чини предметни стан, наследници њен супруг и ћерка ЋЋ, па је заоставштину расподелио на наследнике у по $\frac{1}{2}$ делова. У поступку за проглашење несталог лица за умрлог, који је тужилац потом покренуо, суд је донео решење 29.5.1996. године којим је ЋЋ проглашена за умрлу на дан __1974. године. Решењем о наслеђивању од 20.9.1996. године тужилац је оглашен за наследника иза своје покојне ћерке, па је тако постао у целости власник предметног стана. По тужби тужене дана 14.11. 1996. године донета је правноснажна пресуда којом је утврђено да је тужиља ББ, као сестра покојне ГГ, законска наследница исте, те да наслеђује иза покојне ГГ $\frac{1}{2}$ дела предметног стана, што је тужени ДД дужан трпети да се на основу ове пресуде она укњижи као власник $\frac{1}{2}$ дела наведеног стана. Утврђено је и да решења

основу ове пресуде ова уговорна као власник 1/2 дела наведеног стана. Утврђено је и да решења оставинског суда од 8.4.1994. године и 20. 9. 1996. године не производе правно дејство на 1/2 дела предметног стана.

Доношењем Закона о ванпарничном поступку ("Службени гласник СРС", број 55/82), на темељу члана 226. став 2. престале су да важе одредбе члана 149. до 225. Закона о наслеђивању ("Службени гласник СРС", број 52/74, 1/80 и 25/82). Тај део регулисао је процесно правна питања из области наслеђивања која Закон о ванпарничном поступку уређује одредбама из члана 87. до 131.

Није спорно да је у поступку за расправљање заоставштине покојне ГГ суд утврдио, поред осталог, и која имовина сачињава њену заоставштину, сагласно члану 87. Закона о ванпарничном поступку. На темељу одредбе члана 122. ЗВП-а суд је донео решење о наслеђивању иза покојне ГГ на имовини, односно стану који је добијен за оба брачна друга, а откупљен од стране ГГ за време трајања брака. По материјално правној одредби из члана 10. наведеног Закона о наслеђивању тужилац је као брачни друг наследио ту имовину.

Овакво правноснажно решење о наслеђивању не спречава тужиоца који је учествовао у поступку расправљања заоставштине, да у парници остварује захтев за утврђење удела у имовини стеченој у току брака с оставиљом (члан 321. став 1. и члан 322. став 2. Закона о браку и породичним односима објављен у "Службени гласник СРС", број 22/80, 24/84, 11/88 и 22/93) и поред чињенице да тужиоцу оставински суд није признао право да о том захтеву покрене парницу. Тужилац може и после правноснажности решења о наслеђивању тужбом тражити признање права власништва на делу имовине стечене током трајања брачне заједнице.

Правноснажно решење о наслеђивању везује странке које су учествовале у поступку расправљања заоставштине само у погледу права и обавеза које произилазе из права наслеђивања. Свако лице, па и оно које је учествовало у поступку расправљања заоставштине, ако има неки основ за стицање права власништва на стварима заоставштине, независно од права наслеђивања (у конкретном случају брачна сутековина) може остварити своје право по том основу и после правноснажно завршеног оставинског поступка. Ово отуда што захтев за издвајање из заоставштине дела имовине стечене током трајања брачне заједнице се заснива на праву власништва које је на оригиналан начин стечено заједничким радом брачних другова у тој заједници, а не на одредбама Закона о наслеђивању. Стога се захтев може истицати и после правноснажности решења о наслеђивању, чак и када је то решење било донето у оставинском поступку у коме је учествовао и тужилац.

Из наведених разлога, ревизија тужиоца је као основана усвојена и нижестепене пресуде на темељу члана 395. став 1. ЗПП-а, у вези са чланом 491. став 4. сада важећег ЗПП-а, преиначене, па је одлучено као у изреци.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је у смислу члана 154. став 1. и члана 166. став 2. ЗПП-а. При одлучивању који ће се трошкови накнадити тужиоцу суд је узео у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Тужиоцу су одмерени трошкови сагласно Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у Војводини и то за састав тужбе и једног поднеска од по 1000,00 динара, за приступ пуномоћника на 5 одржаних рочишта од по 1500,00 динара и за састав жалбе и ревизије по 1500,00 динара, што укупно износи 12.500,00 динара.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз